

Fjodor Ivanovič Ť u t ě e v /1803 - 1873/ :

Předurčení

Lásko, ach lásko, říkají ti
svazek dvou duší spřízněných,
spojení vykouzlené city,
dvě kapky předurčené k slití
a - souboj srdcí ztrýzněných ...

Které z těch srdcí něžnější je
a opravdově zahoří,
nikdy se štěstí nedožije,
pozná jen pláč a litanie,
stesk nakonec je umoří...

1851

Kalendář mezinárodních událostí.

12. září 1971 se zřítilo v Mongolsku letadlo v jehož troskách zahynulo 9 lidí. Až později bylo jisté, že k obětem patřil maršál Lin-Piao, který se po své porážce v mocenském zápase v Číně pokusil uniknout v letadle do Sovětského svazu.

12. září 1970 čili dnes před 5 lety zničila militantní fronta Palestinců tři velká dopravní letadla, která unesla v předcházejících dnech na letišti v jordánské poušti. Jen část pasažérů byla propuštěna na svobodu. Druhá část byla dopravena do internace v tábore palestinských záškodníků. Těmto lidem vrátila tato Fronta pro osvobození Palestiny svobodu až po propuštění některých teroristů v několika evropských státech. Svobodná Evropa.

Komentář Radoslava S e l u e k é h o .

Kdo sleduje západní sdělovací prostředky může být překvapen jednou věcí. Téměř naprostou absencí jakéhokoliv boje proti socialistické neřkuli proti marxistické ideologii. Západní tisk nezná to, co se u nás nazývá propagandistický článek. V žádných vedoucích západních novinách nenajdete dlouhé podčárničky, objasňující ideologické problémy. T.zv. boj proti odlišným či nepřátelským ideologiím až už se týká leninismu či radikálního nacionalismu třetího světa prostě neexistuje.

Samozřejmě většina novinářů na Západě nejsou ani komunisté nebo socialisté. Je třeba říci, že doktrína socialismu neřkuli leninismu je jim cizí. Píší-li o zemích východní Evropy, Sovětském svazu či Číně pak jsou to články spíše informativní a nikoliv polemické. Pokud polemizují, pak nikoliv s ideologickými postuláty, nýbrž s některými konkrétními politickými činy socialistických či komunistických vlád. Jsou-li křepoleptí ve smyslu ideologické kritiky pak spíše proti domácím levicovým silám, pokud existují v širším měřítku /třeba v Itálii a ve Francii/, nikoliv však proti levicovým silám v jiných zemích.

Cím lze objasnit tento překvapivý fakt? Pokud jde o severoamerický kontinent a o Anglii, vysvětlení lze nalézt v tom, že extrémní levice nepředstavuje reálnou politickou sílu. Potkat kohokoliv, kdo by byl ideologickým zastáncem socialismu sovětského typu je v těchto zemích něco tak neobvyklého, jako potkat v Československu ideologické zastávce buddhismu, nebo hinduismu. V tomto smyslu nelze hovořit o západních sdělovacích prostředcích jako o antikomunistických, nebo jako o antisovětských.

Samozřejmě, tyto prostředky nejsou ani pro komunismus, ani pro Sovětský svaz, pro systém, který existuje v Sovětském svazu, nicméně přes to nejsou antikomunistické. Nebýt pro komunismus a nebýt antikomunistou, v tom je poněkud rozdíl. Můžete být nekomunista, aniž by jste aktivně bojovali proti komunismu. Stejně jako můžete být ateista, aniž by jste bojovali proti různým formám náboženství.

Je situace jiná v zemích v nichž existuje silná levice? Samozřejmě, je to poněkud odlišné. Není však odlišná podstatně. Italové a Francouzi mají plno svých starostí, hlavně Italové jich mají víc než dost, než aby se starali o ideologii Sovětského svazu nebo Československa. Mají především zájem stejně jako jinde ve světě, aby se poměry vyvíjely dobře především v jejich zemi. A teprv na třetím či čtvrtém místě mají zájem o to, aby byly vtažovány do poměrů v ostatním světě.

Srovnám-li všeobecné psaní západního tisku o socialistickém světě a socialistického tisku o západním světě, musím říci, že západní tisk je méně ideologicky agresivní směrem ven, než je tisk v zemích sovětského bloku. Existuje však jedna výjimka z tohoto pravidla, tvoří ji publikace levicových, marxistických či trockistických skupin. Žádná z těchto skupin není proti socialismu, nebo proti komunismu. Každá z nich má však své vlastní představy, jak by správný socialismus nebo komunismus měly vypadat, ať již ve smyslu ideologicko-politickém, nebo ve smyslu ryze praktickém. Protože tyto levicové skupiny jsou zaujaty ideologií, jsou ideologické jak při hlásání svých vlastních ideologií, tak v kritizování programů jiných levicových skupin či jiných socialistických či komunistických stran. Lze však o nich říci, že samy jsou antikomunistické, když jsou pro komunismus? Samozřejmě, že to říci nelze.

Jak je to ale s druhou stranou, či-li se samotnými systémy sovětského typu? Její základní tézí je to, že její slova zůstávají antikapitalistická. Samozřejmě to je normální. Je naivní očekávat od vládnoucích komunistických stran, že by byly prokapitalistické. Tento antikapitalismus jim však nikde na Západě nevyčítá. Každý je bere jako normální důsledek ideologie socialistických států. Co však na Západě socialistickým ideologům vyčítají je to, že Východ neustále trvá na zostřování ideologického boje, že Východ odmítá soužití v ideologické sféře. Jednoduše řečeno, není příliš pravděpodobné, že by lidé na Západě mohli podlehnout ideologické propagandě přicházející z Východu. Hlavní důvod spočívá asi v tom, že východní propaganda zaměřená na Západ je doktrinářská, natolik odtržená od problémů dnešního světa a natolik apologetická vůči vlastním systémům, že ji normální člověk nemůže brát příliš vážně. Druhý důvod je ještě závažnější, oficiální východní propaganda je příliš v rozporu se sovětskou a východoevropskou každodenní praxí. Vzhledem k tomu, že západní člověk je spíše pragmatický než doktrinářský, platí na něj fakta a činy, nikoliv ideologické konstrukce. A za třetí, průměrný západní člověk uvažuje asi takto. O začátku vzniku socialismu státisíce možná miliony lidí opustili socialistické země a odešli do západních liberálních států. Kolik lidí ze Západu, však emigrovalo do socialistických zemí? A dále. Jestliže socialistické systémy toho typu jež existují v sovětském bloku si jsou tak jisty, alespon podle oficiální propagandy, svou pravdou, svou převahou a téměř stoprocentní podporou obyvatelstva, jež vždy uvádějí ve volebních výsledcích, proč uzavírají své hranice. Proč zabranují svým občanům volně cestovat na Západ? Proč brání sjednocování rodin? Ba, dokonce i návštěvám nejbližších příbuzných. Proč cenzorují západní knihy a časopisy? Proč se brání volné výměně informací? Cožpak tato jejich defenzivnost není největším důkazem toho, že se cítí být slabé a nejisté. Že zřejmě nevěří v sílu své ideologie, když odmítají veřejnou konfrontaci s ideologií liberální.

Strašák antikomunismu je nezbytnou pomůckou každého autoritativního režimu k držení svého obyvatelstva na uzdě. Každý autoritativní režim potřebuje nějakého nepřítele. Jeden židy, druhý revizionisty. Režim sovětského typu dělá nepřátelský strašák ze všech těchto a ještě i dalších skupin. Podle jejich propagandistů nemají západní vlády na starosti nic jiného než kout pikle proti čistotě marx-leninismu. Kdyby to tvrzení nebylo směšné a hloupé, mohlo by být považováno za tragické.

V oficiální komunistické propagandě se stále ještě udržuje téze o rozděleném světě. Jistě, svět je rozdělen, ale nejen na liberální a socialistické státy, nýbrž také na bohaté a chudé země. A z hlediska těch chudých zemí je zcela křhostejné, zda ty bohaté země mají liberální či socialistické systémy. Protože toto rozdělení světa není jednorozměrné, nýbrž mnohorozměrné, mění se postupně ve všeobecnou vzájemnou závislost. To je nový faktor. Který sice už oficiální komunistická propaganda zaregistrovala, neví však, co si s ním počít, nehodí se jí do jejího černobílého schématu.

Před nějakým časem se zdálo, že přece jen se začne v československých tiskových orgánech jistá míra pragmatismu a uvážlivosti. Bohužel. Před něko-

lika měsíci se opět rozjely na plno ideologické kampaně, pokrývající celou škálu t.zv. nepřátel socialismu. Od kritiky revizionismu a trockismu až po kritiku maoismu a sionismu. Kdekoliv čte tyto články musí se neustále podívat, že neoplývají téměř žádným pozitivním programem a že jsou vždy proti něčemu. Nejsou ofensivní, neboť ofensiva znamená pozitivní program. Jsou defenzivní v plném smyslu slova, ~~xxixmxxixmxxm~~ Přiznám se, že číst tyto traktáty je dosti únavné, neboť neoplývají ani logikou, ani vtipem, ani objektivním přístupem k faktům. Překrucují odlišné názory takovým způsobem, že každý soudný čtenář si nakonec musí položit otázku, zda režimní propagandisté snad nesabotují stranickou politiku. Je nemožné, aby jejich úsilí něčoho přesvědčilo v oblasti politiky, kterou se tak vehementně snaží obhajovat.

Jde pouze o to, že taková propaganda kaší vzduch, znečišťuje ovzduší a oddaluje skutečnou normalizaci jak domácí tak v oblasti mezinárodních vztahů. Je zcela zřejmé, že ideologický boj tohoto typu, nemá naději na úspěch doma ani v zahraničí. Čím více si to propagandisté režimu uvědomují, tím ostřejších začínají používat slov, neboť jak pravil Goethe: "Chybí-li ti myšlenky musí je nahradit slova".

Tím více vytahují zejména v boji proti t.zv. sionismu argumenty používané zarytými antisemitisty. Připomíná-li dnešní situace u nás atmosféru padesátých let pak je to především v oblasti argumentace ve sdělovacích prostředcích. Jelikož víme jak ~~žznk~~ 50-tá léta vešla do československé historie, pak není pochyby o tom, jak vejdou do československé historie léta Husákovy režimu.

Dosti nerad cituji okřídlené výroky, ale jeden citát z Marxe padne na tu situaci jako ušitý. "Opakuje-li se historie, poprvé je to tragédie, podruhé je to fraška." Svobodná Evropa u mikrofonu Radoslav Selucký.